

rorslan, er aðal, høg í ideum og rættvís í kröfum.

Hitt einasta vápnid, ið hesin kapitalistiski huldumaður hevur til brúks ímóti socialismuni, er eitt skúmandi brigi ímóti persónum, ið bera ta socialistisku læruna út millum manna og hevur hann harvið júst — ímóti vilja sínum — undirstrikað sín egna vanmátt og socialismunnar sannleika og fyri fjøldina torvandi og rættvís stævnu. Hín einasta stævna, ið her fjøldini bjarging og frígering — og sum hin kapitalistiska skipanin og týrslag tí ræðast verri enn pestina.

Utróðurin

á várgrunninum fyri vestan.

Lítið lystiligt var tað at lesa tey tvey brov sum tíðindamaðurin í Miðvági skrivaði í hetta blað 20. apríl.

Tað er ivaleyst ov mikið satt, sum hesin maðurin sigur frá. Og tað er harmiligt, at standurin her á landi skal vera so út av lagi vánaligur. Tí tað er víst ikki bert í Miðvági, at vánaligt er vorðið.

Tað tykist mest sum um tað verisnar í Foroyum ár undan ári.

Tað er góð grund til, at hvør og ein spyr seg sjálan: Er her gjørt nóg mikið til at royna at lífbjarga og skapa lívilig kor hjá øllum, ið her búgva. Og navnliga eigur fyriskipan landsins at spyrja seg um tað sama.

Eitt, ið hesin tíðindamaðurin skrivur um, er utróðurin á várgrunninum fyri vestan, sum ár eftir ári er komin heilt burtur úr vón og víti, inntil hann nú er endaður í póra vinnuloyvi, og gevur mangan ikki eigang av sær tað, ein bílig útgerð til snorisdrift kostar.

Tað visir seg at snorið, tað tíðir tað er, ikki fiskar væl. Og kemur línan á grunnin, so batar serliga lítið við snorinum. Tað er ein royndur lutur. Men tað er altíð onkur, ið hug hevur at royna við línu millum snorisbátarnar.

Tí er at hugsa um ikki tað kann komast í eitt lag, har allir bátarnir, altan at tað kemur til stríð og flokju, kunnu brúka línu á várgrunninum fyri vestan, tó at hann er lítil ummáls.

Tað er ikki longri síðani, enn at tað er lætt at minnast, hvussu ringt skilið var, tá línubrúk síðst var alment á várgrunninum fyri vestan. Tað var sum tað sigst í »Trellini í Hornalundum«: »Tað livdi longest, sum sterkast var, tá hvørt á annað inni.« Tann utróðurin var ein skúli til at ala upp óspekt og ónerislyndi.

Í slíkt skil ynskir eingin, at utróðurin á Vágahavinum skal koma aftur.

Men tað kann — sum her framman undan sagt er — vera vert at hugsa um ikki línu-utróður á hesum várgrunninum kann fara fram í slíkum skili, at hann kann verða øllum bátunum til sómдар.

Kunnugt er, at í øðrum fiskilondum, t. d. í Lofoten í Norge,

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

HØVEDKONTOR:
THORSHAVN

STIFTET 1906

AFDELING:
TRANGISVÅAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000

RENTE

af Indskud paa Bankbog. f. T. 3 1/2 % p. A.
af Indlaan (3 Maaneders Opsigelse) f. T. 4 % p. A.
af Kreditter og Udlaan. f. T. 5 % p. A.
Disconto. f. T. 5 1/2 % p. A.

Indskud paa Bankbog og Indlaan modtages tillige paa følgende Pladser:

Fuglefjord hos	Brevsamler Fru Alma Rustin
Klæbsvig	Sysselmand cand. jur. P. Petersen
Midvang	Brevsamler Søren Danielsen
Sand	Brevsamler Edw. Hjalt
Sorvang	Assurandør Daniel Nielsen
Vaag	Postekspediter A. Djurhuus
Vestmanh.	Brevsamler Fru Kristine Poulsen

Sudurstreymoyar Javnaðarfelag

hefur ársaðalfund í Avhaldshúsinum (kortstovuni) mánakvöldið 6. mai kl. 8 1/2 við teirri fyrri aðalfund vanligu dagsskrá.

Nevndin.

har, sum nógvir hundrad bátar søkja hin sama grunnin, gongur utróðurin eftir fóstum reglum, sum hvør bátur hevur at geva seg undir.

Um líknandi reglur ráddu á Vágahavinum, er tað hugsandi, at grunnurin, so lítið rúmligur, sum hann er, tó kundi vera nóg stórir til allar línurnar, sum søktu hann.

At geva hendan várgrunnin upp til skutils hjá trólarum og onkrum einstakum línubáti, áðrenn roynt verður um ikki eitt skil kann fáast — líkt tí, teir hava í øðrum fiskilondum — so at bátar, sum rógva hagar, kunnu hava skikkiliga vinnu av utróðrinum, er lítið sámligt hjá teimum ið atvara.

Tað er einki at undrast á, at menn gremja seg um víður-skiftini, sum tey eru.

Men bert at gremja seg. . . !

Sverre Patursson.

Aðalfundur í Sjóvinnubankanum

29. apríl 1935.

Aðalfundur Sjóvinnubankans varð settur kl. 6 s. p. Til orðstýrara varð valdur Anton Andresen, sum takkaði og læs upp dagsskránnu. Stjórnin greiddi frá starvi bankans í farna árinum.

Síðani var roknskapur bankans framlagdur, og greitt var frá, at bankin hevði haft ein peningumsetning uppá 24.000.000 kr. Fundarfólkid var mestsum ovfarið av hesum stóra tali, og R. Rasmussen spurning, hvussu hesin umsetningur var roknaður, um t. d. tann peningur, sum fluttur var frá einum konto til annan innan fyri banka varð roknaður fyri umsetning. Til hetta svaraði stjórnin ja.

10.000 kr. vóru at flyta til næsta árs, og 4 % skuldu býttast út til partaeigararnar. Tá vóru øll gjöld goldin og tantiemir tillagdar stjórn og bankráði.

Orðaskifti var ikki mikið, allir fundarmenn vóru fegnir yvir tað góða úrslitið árið hevði givið.

Áður enn farið varð undir tey seinnu punktini á dagsskránni, valni av stjórnafinum og roknskapargranskarum, bað R. Rasmussen um orðið. Eisini hann segði seg at vera fegnir yvir úrslitið og hevði einki at finnst at roknskapi ella í banktekniska starvinum; men hann vildi tó vegna fiskimannafelagsins og vegna fiskimanna yvirhøvur koma við nokrum áfinningum. Tá Sjóvinnulánsgrunnurin varð stovnaður, var sterkt hildið fram, at grunnurin — sum seinni varð til bankan — skuldi, um ikki útlukkandi, so tó fyrri ein stóran part vera í minni midlaða manni og serliga fiskimanninum til hjálpar; men so var nú ikki. Sjóvinnubankin virkaði sum eitt vanligt kapitalistiskt fyrítakandi, ja, vísti eintó eina smálga óvild móti fiskimonnum, sum heilt á hann um hjálparhond. Talarin hevði álitandi prógv og roynd fyrri, at so var. Hann kom í fjórvar til bankans fyrri eitt manskapi, ið hevði bytt frá og sjálvt vildi turka sín fisk fyrri at vinna sær eitt sindur útyvir saltfiskaprisin, og bað um 3000 kr. í lán móti trygging í fiskinum, sum var 10.000 kr. verður, men fekk eitt blankt nei undirbygt við, at Fiskimannafelagið hevði sín upp-sparda pening, ca. 50.000 kr., standandi aðrastaðni og ikki í Sjóvinnubankanum, tað hjálpti einki, at hann segði, hann ikki hevði heimild til at flyta F. F.s pening ella disponera yvir honum, og at hann her ikki kom felagsins orindi men nakra fiskimanna. Har var kortaneil í einum øðrum tilfelli var noktað einum privatkeypara garanti fyrri ein veksil fyrri keyp av frábýttum fiski. Veksilin var knapt 2500 kr., og bankastjórnin hevði frammanundan lovað at garantera hann, men tá til skuldi takast, var tað nei. Hetta vóru

væl skililg prógv fyrri, at her ikki var tann vælvild tilsteðis, sum lovað varð, tá sjóvinnulánsgrunnurin varð stovnaður, og sum fiskimenn í hóptali settu pening inn uppá. Talarin vildi ikki kritisera tað bankmessiga í hesum, men bert mæla fiskimonnum til at kasta tað úr huga, at Sjóvinnubankin var teirra hjálpar, um ikki stjórnin bótti um hetta skil. Talarin mældi til, at stjórnin í framtíðini vísti meiri vælvild móti fiskimonnum.

C. Holm Jacobsen fekk orðið og mótmælti Rasmussen, tó ikki so, at hann avsannaði nakað av tí, ið sagt var, men forsvaraði stóðu bankans og meinti, at tað ikki var heldugt at kjakast um bankans vælvild ella ikki vælvild móti einstokum monnum. Hann fann tað logið, at F. F. ikki tók av sínum egna peningi at lána fiskimonnum, ið býttu frá, í staðin fyrri at koma til Sjóvinnubankan. Hann dugdi illa at finna greiðu á tí flokta samanspeli, sum var millum fiskimenn privat og Fiskimannafelagið, tá frábýti var fyrri. Bankin kundi jú ikki halda seg til 24 mans, sum vóru burturi, meðan fiskurin var til turkingar. R. R. fortaldi jú, at hann bað um lán fyrri teir; men felagið varðveitti jú fiskin, og so kundi tað jú eisini geva lánið.

Bankastjóri Th. Petersen segði seg einki at minnast til tað tilfellið við láni uppá fisk. (Rasmussen: »Til vóru báðir tilsteðar.«) Hitt tilfellið við veksilgarantiinum mintist hann til; men tað var ikki rætt, at hann hevði lovað nakað. R. Rasmussen svaraði, at hann jú hevði mott Th. Petersen uppí við hjá Isak Joensen, og har segði hann, at grundin til, at hann ikki nú gekk við til garanti, var tann, at maðurin hevði keypt fiskin í oyra kg dýrari, enn avtalan var teirra millum.

Th. Petersen segði nú, at hann yvirhøvur ikki hevði sæð ella tosað við nakran av teim interesseraðu monnum. R. Rasmussen fekk orðið og segði, at eisini hann hevði fingið kortaneil fyrri ein veksil í Sjóvinnubankanum; men so fór hann niðan í Føroya Banka, og har fekk hann pening uttan murr og knurr. Hetta vakti gaman og látur.

Síðani fóru valini fram, og tey vóru all endurval.

„Smiril“

ligger í Thorshavn for Kodelrensning o. a. Vedligeholdelsesarbejde fra 7. til 14. d. s. begge Dage inclusive. Ruten besørger af „Alkan“.

Thorshavn, d. 2. Maj 1935.

Johns. Olaus Joensen.

Karlakór Reykjavíkur.

Stefán Guðmundsson
(Stefano Islandi).

Í kvöld, um »Lýra« kemur í toluiga passaligari tíð, fáa Havnarfólk at hoyra frálíka konsert. Tað er Karlakór Reykjavíkur, ivaleyst hitt besta íslenska sangkórið, ið á Norðurlandaferð síni leggur at handi her. — Dirigentur tess er Sigurður Þórðarson. Við kórinum er hin einas 27 ára gamli men longu heimsgitni soliturin Stefán Guðmundsson, ið hevur vunnid sær kunnleika í sang í Milano, har hann hevur verið operasangari undir navninum Stefano Islandi.

Tíðindi.

K. F. U. M.

Söndag: Hljensligt Samvær.
Mandag: Læsestue.
Onsdag: Kl. 8. U. A.
Torsdag: Kl. 8: Bibelttime.
Fredag: Y. A. Kl. 7.
Børnehaven er aaben hver Sögnedag.

Framsýning av amatorfotografium.

Tað eru nú nógvar góðar foroykskar foto-myndir at síggja bæði í bókum og postkortum, men tað er ivaleyst, at nóg av hugaveri tilfar er eftir at sáka av.

Til at fáa fram hitt besta í myndum av foroykskari náttúru og foroykskum lívi og annars hvat vert kann vera at avmynda her á landi, vil Føroya Ferðamannafelag í summar halda eina framsýning av amatorfotografium.

Framsýningin verður onkuntíð í júlí, men annars verður tíð og stað kunngjørt seinni í bløðunum.

Nú er summaríð í hond, so best er, at fotografarnir longu fara at hugsa um at finna sær tilfar til at avmynda.

A. Ziska, Tórshavn, tekur ímóti myndum og gevur annars allar frágreiðingar.

„Børnehave.“

Fyrirstoðumaður K. F. U. M.s biður okkum kunngeva:

De Modre, som arbejder paa Fiskepladser e. lign. gores opmærksomme paa, at K. F. U. M.s Børnehave er aaben hver Sögnedag. Normalt har vi Born mellem 4—6 Aar om Formiddagen og over 6 Aar om Eftm. — men for at hjælpe de Modre, som er borte fra Hjemmet, kan vi godt have nogle Dreng og Piger fra 8 1/2 Fmd. til 3 Eftm.